

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/63/2014
Identifikačné číslo spisu:	1112228540
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1112228540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu H., bývajúceho v G., zastúpeného JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, so sídlom v Bratislave, Hodálova 3, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie 53,77 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 21 C 167/2012, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2013 sp. zn. 14 Co 301/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 16,11 € k rukám alebo na účet JUDr. Lubomíra Müllera, euroadvokáta, so sídlom v Bratislave, Hodálova 3.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (súd prvého stupňa) uznesením z 12. februára 2013 č. k. 21 C 167/2012-31 konanie zastavil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 36,34 €. Zastavenie konania odôvodnil tým, že žalobca ešte pred prvým pojednávaním vzal žalobu v celom rozsahu späť (§ 96 ods. 1 druhá veta O.s.p.), nakoľko žalovaná mu po podaní žaloby istinu uhradila a príslušenstva sa už vzhľadom na jeho zanedbateľnú výšku nedomáhal. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 150 ods. 2 O.s.p. Konštatoval, že úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov vo výške 72,69 €, avšak vzhľadom na ich neprimeranosť k žalovanej pohľadávke pristúpil k ich zníženiu v časti trov právneho zastúpenia o 50 %. Vychádzal pritom z toho, že v danej veci išlo o drobný spor a že rovnaké znenia žalôb sú podávané právnym zástupcom žalobcu v obdobných veciach opakovane.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalovanej uznesením z 26. septembra 2013 sp. zn. 14 Co 301/2013 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 12,20 € k rukám jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Podľa názoru odvolacieho súdu, pri posudzovaní účelnosti trov právneho zastúpenia žalobcu bolo

rozhodujúcou skutočnosťou posúdenie správania žalovanej pri rozhodovaní o jeho zákonných nárokoch z odškodnenia za nedôvodný výkon trestu odňatia slobody. Zdôraznil, že ak by žalovaná postupovala riadne, v súlade so zákonom, nevznikol by dôvod, aby bol žalobca nútený domáhať sa svojich nárokov súdnou cestou. Za dôvodnú považoval aj argumentáciu žalobcu, že k čiastkovým žalobám z tej istej žiadosti o odškodnenie pristúpil z dôvodu odlišného postoja žalovanej k jednotlivým položkám, čo bolo pre žalobcu výhodnejšie z hľadiska rýchlejšej čiastkovej vymožitelnosti jeho nárokov. Navyše, v danom prípade súd prvého stupňa aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania § 150 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na to, že sa jednalo o drobný spor a o tzv. formulárové žaloby s podobným skutkovým a právnym základom a znížil tak uplatnený nárok na náhradu trov konania žalobcu až o 50 %.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Namietala, že odvolací súd porušil ústavné právo žalovanej na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nakoľko absolútne opomenul podstatné argumenty uvedené v odvolaní, ako aj v prvostupňovom konaní, vôbec sa s touto argumentáciou nevysporiadal, a to aj napriek tomu, že zásadným spôsobom spochybňovala závery prvostupňového rozhodnutia. Konkrétne sa jednalo o námietku, v zmysle ktorej práve právny zástupca žalobcu je tou osobou, ktorá zavinila vznik trov právneho zastúpenia tým, že z jednej žiadosti o odškodnenie vytvoril niekoľko samostatných súdnych sporov, vychádzajúcich z toho istého skutkového a právneho základu, pričom vo všetkých týchto prípadoch išlo o jednoduché spory nevyžadujúce žiadne náročné dokazovanie. Rovnako v odvolaní poukazovala na to, že priznanie trov právneho zastúpenia vzhľadom na dané okolnosti bolo v rozpore s dobrými mravmi, ako aj so zákonom č. 586/2003 Z.z. o advokácii, keďže právny zástupca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nakoľko jeho úkony nevykazovali známky žiadnej hospodárnosti poskytovania právnych služieb. Odvolací súd taktiež nereagoval na námietku, že neuspokojenie nároku žalobcu v šesťmesačnej lehote nemôže byť dôvodom pre priznanie trov právneho zastúpenia v plnej výške, pretože všetky nároky mali byť uplatnené jedným žalobným návrhom, čo právny zástupca žalobcu pri všetkej odbornej starostlivosti vedieť mal a musel, čím by predišiel zbytočným súdnym konaniam, nákladom právneho zastúpenia a ďalším nákladom vznikajúcim štátu. Napokon vyslovila názor, že v prípade rozdelenia do viacerých žalôb takej pohľadávky, ktorá aj pri zažalovaní v jedinom konaní zaručuje advokátovi len nárok na minimálnu tarifu predpokladanú odmenu, nemožno úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania na odmene advokáta vo viac než jednom konaní.

Žalobca navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť. V doplnení svojho vyjadrenia s poukazom na čl. 10 ods. 1 písm. f/ inštrukcie 2/2013 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. marca 2015 sp. zn. 4 Cdo 142/2014 upozorňoval, že dovolanie bolo podané neoprávnenou osobou, konkrétne štátnou tajomníčkou, nakoľko k podaniu mimoriadneho opravného prostriedku v občianskom súdnom konaní je oprávnený iba minister.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] so zreteľom na vyššie spomenutú námietku žalobcu, zaoberal sa najprv otázkou, či dovolanie bolo podané oprávnenou osobou.

Podľa § 240 ods. 1 prvá veta O.s.p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

Aby dovolanie malo právne účinky, t. j. aby na jeho základe vznikli procesné vzťahy vyplývajúce z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, musí spĺňať požiadavky stanovené pre tento úkon procesným predpisom. K základným náležitostiam dovolania v prvom rade patrí, že opravný prostriedok podal procesne legitimovaný subjekt, ktorým v dovolacom konaní môže byť len účastník. Účastníkom konania podľa § 90 O.s.p. je navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje. Ak je účastníkom konania štát, koná za neho pred súdom štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa

osobitného predpisu. Za štátny orgán pritom koná osoba, ktorá je na tento úkon oprávnená na základe zákona alebo osobitného poverenia (k tomu porovnaj § 21 ods. 1, 2 a 4 O.s.p.).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z.z.“) ministerstvo riadi a za jeho činnosť zodpovedá minister.

Podľa § 4 ods. 2 prvá a druhá veta zákona č. 575/2001 Z.z. ministra v čase jeho neprítomnosti zastupuje v rozsahu jeho práv a povinností štátny tajomník. Minister môže poveriť aj v iných prípadoch štátneho tajomníka, aby ho zastupoval v rozsahu jeho práv a povinností.

Podľa čl. 10 ods. 1 písm. f/ inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky 2/2013 zo 14. februára 2013 č. 20122/2013/100 (v znení inštrukcie 14/2013), ktorou sa upravuje rozsah podpisových a dispozičných oprávnení (ďalej len „inštrukcia 2/2013“) minister schvaľuje a podpisuje mimoriadne opravné prostriedky v občianskom súdnom konaní.

Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie v mene Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ako štátneho orgánu konajúceho za žalovanú Slovenskú republiku podpísala štátna tajomníčka tohto ministerstva C. Dovolanie bolo datované 22. novembra 2013. Vzhľadom na to, že podľa čl. 10 ods. 1 písm. f/ inštrukcie 2/2013 mimoriadne opravné prostriedky v občianskom súdnom konaní (teda aj dovolanie) schvaľuje a podpisuje výlučne minister spravodlivosti, dovolací súd s poukazom na § 4 ods. 2 zákona č. 575/2001 Z.z. vyzval Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, aby v lehote 10 dní doložilo do spisu osobitné poverenie, ktoré oprávňovalo štátnu tajomníčku na schválenie a podpísanie dovolania v predmetnej veci. V reakcii na túto výzvu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky predložilo fotokópiu poverenia z 20. novembra 2013, v zmysle ktorého bola štátna tajomníčka C. poverená ministrom na schválenie a podpísanie mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2013 sp. zn. 14 Co 301/2013. Z doposiaľ uvedeného možno bezpochyby vyvodiť, že dovolanie v prejednáwanej veci podala oprávnená osoba; námietku žalobcu v tomto smere treba preto označiť za neopodstatnenú.

Následne, po zistení, že dovolanie žalovanej bolo podané včas, Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V posudzovanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodiť nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (porovnaj napríklad R 117/1999, R 34/1995, a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní obsahu písu nezistil ani dovolací súd.

Vzhľadom na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zamerlal na skúmanie, či v danom prípade nebola postupom odvolacieho súdu žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

V súvislosti s námietkou žalovanej týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Právo účastníka (a povinnosť súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ide o podstatnú náležitosť každého rozhodnutia súdu, považovanú za imanentnú súčasť práva na spravodlivý proces. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., pričom v spojitosti s § 167 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. platí toto ustanovenie primerane aj pre uznesenie odvolacieho súdu. Uvedené zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESLP (pozri napr. rozsudok *García Ruiz v. Španielsko* z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie musí uviesť dostatočné dôvody na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. *Georiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane pripomenul, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, I. ÚS 241/07, I. ÚS 211/12).

V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil ako vecne správne uznesenie súdu prvého stupňa v časti náhrady trov prvostupňového konania, pričom sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením, preto pri skúmaní otázky, či odvolací súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, bolo potrebné vychádzať aj z dôvodov, na ktoré v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukázal. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré právne normy pri rozhodovaní aplikoval, za ktoré úkony právnej služby priznal žalobcovi náhradu trov konania a v akej výške a napokon aj dôvody, pre ktoré túto náhradu v zmysle § 150 ods. 2 O.s.p. znížil. Odvolací súd vo vzťahu k trovám prvostupňového konania v podstate reagoval už len na odvolacie námietky žalovanej. S názorom žalovanej, že žalobca zavinil vznik trov konania, lebo si všetky nároky neuplatnil naraz jedným žalobným návrhom, a preto ani neuspokojenie nároku žalobcu v šesťmesačnej lehote nemôže byť dôvodom pre priznanie trov právneho zastúpenia v plnej výške, sa odvolací súd nestotožnil. Za rozhodujúce pre posúdenie účelnosti trov právneho zastúpenia žalobcu považoval práve správanie sa žalovanej pri rozhodovaní o jeho zákonných nárokoch, keď v tejto spojitosti zdôraznil, že pokiaľ by žalovaná bola postupovala riadne, v súlade so zákonom, vôbec by nevznikol dôvod preto, aby sa žalobca domáhal svojich nárokov súdnou cestou. Rovnako neprisvedčil ani námietke žalovanej, že právny zástupca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou, a preto priznanie trov právneho zastúpenia vzhľadom na okolnosti prípadu bolo v rozpore s dobrými mravmi, ako aj so zákonom č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Za dôvodnú totiž označil argumentáciu žalobcu, v zmysle ktorej k čiastkovým žalobám z tej istej žiadosti o odškodnenie bolo potrebné pristúpiť z dôvodu odlišného postoja žalovanej k jednotlivým položkám, čo bolo pre žalobcu výhodnejšie z hľadiska rýchlejšej čiastkovej vymožitelnosti jeho nárokov. Zároveň pripomenul, že súd prvého stupňa májúc za to, že v danom prípade ide o drobný spor a o tzv. formulárové žaloby s podobným skutkovým a právnym základom, už postupoval podľa § 150 ods. 2 O.s.p. a znížil žalobcom uplatnený nárok na náhradu trov až o 50 %. Vychádzajúc z doposiaľ uvedeného dovolací súd konštatuje, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa v prejednávanej veci uplatnila druhá časť právnej vety vyššie spomínaného stanoviska, nakoľko právo žalovanej na riadne odôvodnenie rozhodnutia porušené nebolo. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (ich správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), pričom sa postačujúco vysporiadal aj s odvolacími námietkami žalovanej. Jeho rozhodnutie sa v žiadnom prípade nedá označiť za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, nakoľko sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

Pokiaľ žalovaná v rozpore s názorom odvolacieho súdu tvrdila, že vzhľadom na okolnosti danej veci nebolo možné žalobcovi priznať náhradu trov konania, namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a

aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. - nespôsobuje tzv. zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd sa nimi z tohto aspektu nezaoberal), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by však prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca požiadal o priznanie náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu aj vyčíslil. Dovolací súd priznal tomuto účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby poskytnutej mu vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 5. decembra 2013 [§ 13a ods. 2 písm. b/, ods. 5 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 16,60 €. Keďže išlo o vyjadrenie voči dovolaniu smerujúcemu len proti rozhodnutiu o trovách konania, žalobcovi patrí odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. v sume 8,30 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 7,81 € predstavuje spolu 16,11 €.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.